

Sygn. akt II Ka 599/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 r.

sprawy **B. W.**

oskarżonego z art.279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 14 lipca 2014 r. sygn. akt II K 292/14

zmienia w zaskarżonej części wyrok w ten sposób, że obniża orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności do 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 599/14

UZASADNIENIE

B. W. oskarżony został o to, że:

I. w nocy z 23-24 grudnia 2013 roku w S. przy ul. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie

i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim otworzeniu wkładki zamka w drzwiach garażowych za pomocą nieustalonego narzędzia włamał się do domu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia skórzana portmonetkę z zawartością pieniędzy w kwocie 600 złotych wraz z dowodem osobistym, prawem jazdy

i trzema kartami bankomatowymi (...) S.A., (...) Bank,(...)Bank, stanowiącymi własność E. P., przy czym nie miał prawa nimi wyłącznej rozporządzać oraz portfel skórzany z zawartością pieniędzy w kwocie 300 złotych wraz z dowodem osobistym, prawem jazdy kartą kierowcy, dwiema kartami bankomatowymi (...) Bank i(...) Bank, dowodem

rejestracyjnym pojazdu stanowiącym własność G. P., przy czym nie miał praw nimi wyłącznej rozporządzać, a następnie za pomocą oryginalnego kluczyka zabrał w celu krótkotrwałego użycia samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) o wartości 5000 zł, który to pojazd porzucił w S. przy ul. (...) w stanie uszkodzonym na szkodę E. P. i G. P., przy czym B. W. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat, po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 stycznia 2011 roku sygn. akt II K 587/10 z art. 279 § 1 kk i innych,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

II. w dniu 24 grudnia 2013 roku w m. D., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą za pomocą uprzednio skradzionej karty bankomatowej i numeru PIN, dokonał wypłaty z bankomatu banku (...) nr (...) pieniędzy w kwocie 170 złotych oraz 300 złotych, a następnie usiłował trzykrotnie wypłacić pieniądze w kwocie 500 złotych i 500 złotych oraz 1000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak środków na koncie na szkodę E. P., przy czym B. W. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat, po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 stycznia 2011 roku sygn. akt II K 587/10 z art. 279 § 1 kk i innych,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

III. w dniu 24 grudnia 2013 roku w m. Ryki, woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą za pomocą uprzednio skradzionej karty bankomatowej i numeru PIN, usiłował dokonać wypłaty z bankomatu Bank (...), pieniędzy w nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jej zastrzeżenie, na szkodę E. P., przy czym B. W. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat, po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 stycznia 2011 roku sygn. akt II K 587/10 z art. 279 § 1 kk i innych,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

IV. w dniu 29 stycznia 2014 r. na ul. (...) w S. woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia dowód osobisty należący do B. P. oraz karty płatnicze i bankomatowe (...) oraz banku (...) na szkodę B. P.,

art. 275 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

V. w dniu 24 grudnia 2013r. w S. woj. (...) z samochodu osobowego marki (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz samochodowy marki S. o wartości 500 zł oraz nawigację samochodową marki M. o wartości 200 zł na szkodę E. P.

i G. P., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat, po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 stycznia 2011 roku sygn. akt II K 587/10 z art. 279 § 1 kk i innych,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2014 roku, sygn. akt II K 292/14, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **B. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, przy czym uzupełnił jego opis przyjmując, iż opisanym tam wyrokiem był on skazany w warunkach art. 64 § 1 kk, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: E. P. kwoty 600 złotych; G. P. kwoty 300 złotych;

II. oskarżonego **B. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, przy czym uzupełnił jego opis przyjmując, iż opisanym tam wyrokiem był on skazany w warunkach art. 64 § 1 kk, i przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 kk w zb. z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej E. P. kwoty 470 złotych;

III. oskarżonego **B. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia, przy czym uzupełnił jego opis przyjmując, iż opisanym tam wyrokiem był on skazany w warunkach art. 64 § 1 kk, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **B. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV aktu oskarżenia, przy czym uzupełnił jego opis przyjmując, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 stycznia 2011 r. sygnatura akt II K 587/10 i przyjął, iż ten czyn wyczerpuje dyspozycję art. 275 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za ten czyn na podstawie art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **B. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V aktu oskarżenia, przy czym zmienił jego opis przyjmując, że kradzieży tej dokonał po pokonaniu zabezpieczeń pojazdu w postaci fabrycznych zamków, które otworzył skradzionym wcześniej kluczem, oraz przyjął, iż czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat, po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk i innych wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 stycznia 2011 r. sygnatura akt II K 587/10 i przyjmując, iż ten czyn wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk za czyn ten na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę 6 lat pozbawienia wolności;

VII. zwolnił oskarżonego z kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony B. W. wskazując, że zaskarża wyrok w całości i podniósł, że podczas kolejnych przesłuchań przyznał się do zarzucanych mu czynów, co stanowiło aspekt łagodzący i uzasadniający wymierzenie mu niskiego wymiaru kary na poziomie 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą to uzgodnił z prokuratorem, a Sąd tego nie uwzględnił. Ponadto wskazał, że Sąd uznał zarzucane mu czyny jako stały dochód, z którego utrzymywał się, co nie ma uzasadnienia w stanie faktycznym, ponieważ jego źródłem dochodu były prace dorywcze w zakresie ogólnobudowlanym.

W toku rozprawy oskarżony poparł apelację i wniósł o złagodzenie wymierzonej kary do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji

i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim podnosi rażącą surowość orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności, jednakże nie w stopniu, który uzasadniałby orzeczenie postulowanej przez niego kary.

W pierwszym rzędzie podnieść trzeba, że Sąd Rejonowy przeprowadził w sprawie niniejszej prawidłowe postępowanie dowodowe dążąc do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd

I instancji nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 kpk. Ponadto uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk i pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości rozstrzygnięcia. Tamże Sąd I instancji szczegółowo wskazał dowody, którym dał wiarę oraz wyjaśnił, z jakich powodów na taką jego ocenę zasłużyły. Również szczegółowo wskazał dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Na podstawie prawidłowo przeprowadzonej oceny dowodów Sąd wyprowadził zasadny wniosek co do winy oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji co do przebiegu zdarzeń objętych aktem oskarżenia znajdują pełne oparcie w ujawnionym w toku przewodu sądowego materiale dowodowym i nie są przez skarżącego kwestionowane. Prawidłowa jest także kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów.

Przechodząc w dalszej kolejności do środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego zauważyć należy, iż z wyjątkowo lakonicznej apelacji oraz wniosku złożonego w toku rozprawy odwoławczej wynika, że oskarżony mimo wskazania, że zaskarża wyrok w całości, wprost kwestionuje jedynie wymiar orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności.

Biorąc powyższe pod uwagę, podnieść trzeba, że o ile wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości, o tyle rozstrzygnięcie Sądu I instancji w części orzeczenia o karze łącznej słusznie zostało zakwestionowane przez oskarżonego.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że oskarżony nie podważa wymiaru orzeczonych wobec niego kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa, a Sąd Okręgowy w toku kontroli instancyjnej również nie stwierdził okoliczności powodujących konieczność korekty wyroku w zakresie kar wymierzonych za poszczególne czyny przypisane oskarżonemu. Nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową którąkolwiek z wymierzonej mu za poszczególne czyny kary jednostkowej, w sytuacji gdy Sąd I instancji orzekł je w wymiarze niewiele przekraczającym dolny próg zagrożenia ustawowego, mimo że wszystkie przypisane oskarżonemu czyny popełnił on w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 kk lub art. 64 § 2 kk). Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy przy wymiarze kar za poszczególne czyny miał na uwadze wszelkie okoliczności, które stanowią przesłanki wymiaru kary i są określone w art. 53 § 1 i 2 kk. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, wymiar kar jednostkowych wskazuje na to, że Sąd I instancji miał również na uwadze, że przyznał się on do wszystkich zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia, które w większości stały się podstawą czynienia ustaleń faktycznych. Również nie jest tak jak twierdzi oskarżony, że Sąd ustalił, że zarzucane mu czyny stanowiły dla niego stałe źródło dochodu, z którego utrzymywał się. Sąd Rejonowy uzasadniając wymiar kar jednostkowych zaznaczył jedynie, że dla oskarżonego popełnianie przestępstw przeciwko mieniu stało się sposobem na życie i nie widzi on w tym niczego nagannego. Biorąc pod uwagę dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa, w tym przede wszystkim przeciwko mieniu, jak również obecnie toczące się postępowanie, powyższy wniosek jest

w pełni uprawniony i słusznie Sąd uwzględnił tę ocenę przy wymiarze kar jednostkowych. Podkreślić trzeba, że uzasadnienie Sądu I instancji w zakresie orzeczenia o wymierzonych oskarżonemu karach jednostkowych jest wyczerpujące i Sąd Okręgowy w pełni je akceptuje i podziela.

Na podobną ocenę nie zasługuje jednak rozstrzygnięcie w zakresie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.

Na wstępie wyjaśnić należy, iż przy rozważaniach odnośnie rażącej niewspółmierności kary o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk, nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Analizując rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności, zawarte w punkcie VI zaskarżonego wyroku, w kontekście powyższych rozważań, w ocenie Sądu II instancji, nie można mieć wątpliwości, iż orzeczoną wobec B. W. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat należy uznać za surową w stopniu rażącym.

Sąd Rejonowy uzasadniając wymiar kary łącznej zwrócił uwagę jedynie na te okoliczności, które wynikają z dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk. Podkreślić trzeba, że choć wymierzając karę łączną, sąd nie może czynić tego w oderwaniu od określonych w art. 53 kk dyrektyw wymiaru kary, to jest oczywiste, że przy wymierzaniu tej kary stosowanie tych dyrektyw musi uwzględniać specyfikę orzekania o karze łącznej, a ponadto Sąd musi mieć na względzie, że wymiar kary łącznej opiera się przede wszystkim na stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego między poszczególnymi przestępstwami. Przy czym związek przedmiotowy wynika z takich okoliczności jak: tożsamość pokrzywdzonych, rodzaj naruszonych dóbr prawnych, sposób działania sprawcy, bliskość czasowa poszczególnych przestępstw, a w związku podmiotowym chodzi o takie elementy jak: pobudki, jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy i zamiarów.

Im związek pomiędzy przestępstwami wynikający z powyższych kryteriów jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja. Kara łączna musi być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalność karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw. Przy czym nie chodzi tu o ograniczenie odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstw, lecz o rzeczywiste oddanie zawartości kryminalnej czynów, jakich skazany się dopuścił (zob: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 lutego 2014 r.,

II AKa 2/14, KZS 2014/3/57, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2012r., II AKa 245/12, KZS 2013/3/36).

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że wymierzenie kary łącznej w niniejszej sprawie nie zostało poprzedzone właściwą oceną i uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na jej intensywność, a dotyczących związku podmiotowego i przedmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Przekonuje o tym brak argumentacji na ten temat w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu II instancji, mając na uwadze wyżej opisane kryteria, przestępstwa przypisane oskarżonemu, pozostawały w ścisłym związku podmiotowo-przedmiotowym. Czyny opisane w pkt I, II, III i V wyroku, popełnione zostały w zasadzie w ciągu jednego dnia, tj. 23-24 grudnia 2013 r., a czyn opisany w pkt IV wyroku niewiele ponad miesiąc później, a więc w bliskim odstępie czasu. Wszystkie przypisane oskarżonemu przestępstwa skierowane są przeciwko tożsamym lub podobnym dobrom chronionym prawem, większość

z nich wypełnia znamiona czynu z art. 279 § 1 kk. Przestępstwa cechowały się podobnym sposobem działania oskarżonego i ukierunkowane były na osiągnięcie korzyści majątkowej. Wszystkie czyny przypisane oskarżonemu w pkt I, II, III i V zostały na szkodę tych samych pokrzywdzonych i niewątpliwie były objęte jednym planem działania. Ponadto związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw z pkt I i V wyroku, jest tak ścisły, że wręcz upodabnia je do jednego przestępstwa.

Przypomnieć należy, iż łącząc kary jednostkowe orzeczone w niniejszej sprawie - zgodnie z treścią przepisu art. 86 § 1 kk – Sąd Rejonowy mógł wymierzyć łączną karę pozbawienia wolności w granicach od 2 lat (stosując zasadę pełnej absorpcji) do 8 lat (stosując zasadę pełnej kumulacji).

Wskazać trzeba, że brak szczególnie bliskich powiązań - tak czasowych, jak

i podmiotowych - pomiędzy czynami z pkt I, II, III i V wyroku, a czynem z pkt IV wyroku oraz okoliczność, że każde z powyższych przestępstw cechuje znaczna społeczna szkodliwość, z pewnością sprzeciwia się zastosowaniu, przy połączeniu orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar, zasady pełnej absorpcji. Niewątpliwie stanowiłoby to niczym nieuzasadnione premiowanie skazanego. Z kolei przedstawiony wyżej stopień związku podmiotowo-przedmiotowego zbiegających się przestępstw, sprzeciwia się zastosowaniu zasady kumulacji kar.

Z tych wszystkich względów określając wymiar kary łącznej, Sąd Rejonowy słusznie przyjął zasadę asperacji, ale orzekając karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat zastosował ją w sposób zbliżony do zasady kumulacji, a okoliczności niniejszej sprawy dotyczące opisanej wyżej więzi przedmiotowej i podmiotowej przestępstw jednostkowych, nie dostrzeżone przez Sąd I instancji, wskazywały na zbliżenie jej do zasady absorpcji.

Z tego powodu nie sposób zaaprobować wymiaru orzeczonej kary łącznej, tym bardziej (jak już wspomniano) przy zaniechaniu przez Sąd Rejonowy jego rzeczowej argumentacji. Zdaniem Sądu I instancji, nie ulega wątpliwości, że Sąd Rejonowy łącząc wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe za te poszczególne przypisane mu przestępstwa przekroczył granice swobodnego uznania sędziowskiego.

W ocenie Sądu odwoławczego, w świetle wszystkich okoliczności, które należy brać pod uwagę przy orzekaniu kary łącznej, a więc uwzględniając związek przedmiotowy

i podmiotowy łączący przestępstwa, za które orzeczono kary jednostkowe podlegające łączeniu, a także ilość czynów, za które orzeczono kary jednostkowe, które należy połączyć, jak również względy prewencji indywidualnej i konieczność kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, za karę łączną w pełni odpowiednią należy uznać karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Dopiero karę łączną w tym wymiarze należy uznać za karę sprawiedliwą, która spełni swoje cele i w pełni odzwierciedli zawartość kryminalną czynów oskarżonego. Oskarżony dopuścił się czterech tożsamyh lub podobnych rodzajowo przestępstw, w krótkim okresie czasu, a dyrektywa oddziaływania indywidualno-prewencyjnego nie wymaga orzeczenia surowszej kary łącznej. Tym samym apelację oskarżonego w zakresie dotyczącym wymiaru orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności należało uznać za zasadną, choć nie w całości. Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek oskarżonego o złagodzenie wymierzonej kary łącznej do 2 lat i 4 miesięcy. W ocenie Sądu II instancji, kara łączna we wnioskowanym przez skarżącego wymiarze, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności wyżej wskazanych, cechowałaby się rażąco łagodnością i oznaczałaby w istocie bezkarność części jego zachowań przestępnych.

Stąd też, kierując się powyższymi względami i innymi dyrektywami kary zawartymi w art. 53 kk, które też przy wymierzeniu kary łącznej powinny mieć zastosowanie, należało zmienić wyrok w zaskarżonej części poprzez obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy.

Z uwagi na fakt, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do wystąpienia uchybienia niezawinionego przez oskarżonego, w oparciu o względy słuszności, na podstawie art. 626 § 1 kpk, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk orzekł jak w wyroku.